

שלום

ודיו עיניך
ראות
את מוריד

איש המהדורת

(נ"ב דניאל, יט)

עמוד צלותהון דישראל ומידותיו הנעלות

פדיקים מתוך מסכת חייו של מורינו ראש הישיבה מפארי עדת המכוונים המקובל הצדיק הנסתר
תלמידו ונאמנו של זקן המקובלים הגה"ק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

כמוהר"ד שלום אהרן שמואל זצ"ל

נתעלה לגנוי מרומים בשיבה טובה כ"ג סיון התשפ"ד

זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא

להצלחת
ידיד ישיבתנו היקר
אליהו צבי
בן **מלכה** הי"ו
וכל המשפחה היקרה
זכות הסבא קדישא
תגן בעדם לברכה ולהצלחה
ברוחניות ובגשמיות
לאוי"ט אכ"ד

להצלחת
ידיד ישיבתנו היקר
דניאל בן **לאה** הי"ו
ודעייתו שתחי'
זכות הסבא קדישא
תגן בעדם שיזכו לזרע של קיימא
בנים זכרים לעבודתו יתב"ש,
ויזכה ה"ה דניאל וכל שותפיו
לברכה והצלחה בכל עסקיהם
עד בלי די אכ"ד

שלום איש המודות (עמ"ס) 1152
המקובל רבי שלם שמואלי 1152

© כל הזכויות שמורות לישיבת נהר שלום
ואין רשות להעתיק בלי אשור מפרש בכתב
מחקיר פתיקה ועריקה: הרב ישראל גברא / מכון הגביע

יוצא לאור על ידי ישיבת המקבלים נהר שלום
לרגל יום השנה השני להסתלקותו

עמוד צלותהון דישראל

רבינו רבי שלום הסתלק לבית עולמו בשבת פרשת בהעלותך, שם נאמר 'דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות' - 'חייך שלך גדולה משלהם'.

ומצינו בתרגום יונתן (חוקת כ, כט) שמושה רבינו הספיד את אהרן אחיו ואמר: "וי לי עלך אהרן אחי - עמוד צלותהון דישראל".

והקשו (הנצי"ב ועוד) למה נתייחד תואר זה לאהרן, הלא בעגל בשליו ובמרגלים דווקא משה הוא היה העמוד תפילה על ישראל.

והתירוץ: התואר "עמוד צלותהון דישראל" הוא על מי שבכל יום ויום עומד ומתפלל על ישראל, גם בטרם יבואו הצרות, זה היה אהרן, בהעלותו את הנרות, בכל יום ויום היה מעלה ומיטיב נרות נשמות ישראל, וזהו עיקר השבח כמו שאמרו "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה". לכן עבודתו היומיומית של אהרן גדולה מעבודתם המיוחדת והנפלאה של שאר הנשיאים, ע"כ (פניני הגבי"ע).

כזה היה רבי שלום אהרן שמואלי - עמוד צלותהון דישראל, בכל יום ויום היה עומד ומתפלל ומייחד ומכוין שעות ארוכות לטובת נשמות ישראל, ובא הסימן על שבחו הזה שאכן נסתלק לישיבה של מעלה דווקא בשבת "בהעלותך את הנרות".

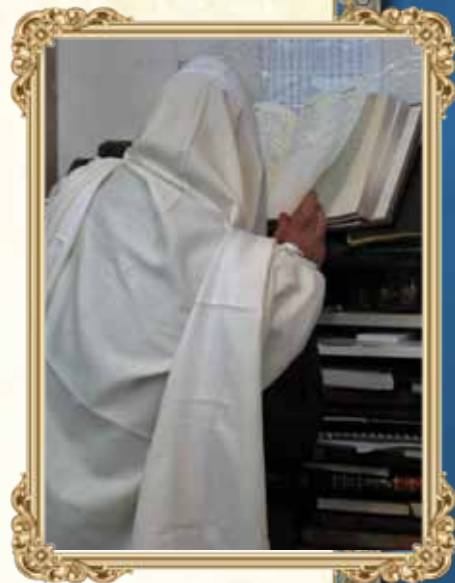
תפילותיו של רבינו נודעו בשער בת רבים, כאשר היה מתפלל כמונה מעות, ומתוך דביקות בה' ועל פי סדר כוונות הרש"ש זיע"א. ומלבד התפילות הקבועות, עוד היה מרבה בתפילות מיוחדות על עם ישראל, על הכלל ועל הפרט.

רבינו היה רואה תמיד מול עיניו את החסרון לדור בהעדר ראש הישיבה הרב שרעבי, שהיה עמוד צלותהון דישראל ומבטל מעליהם הגזירות. ומתוך כך היה משתדל למלא את החסר, בענווה, על ידי תפילותיו ועל ידי שהיה מצרף אחרים ועל ידי שהיה מבקש מאחרים שיתפללו.

הל תלפיות

מחזה מוכר היה מזה שנים, לבאי ביהמ"ד נהר שלום. אם רגליך הובילו אותך אל ארון הקודש הישן, עוד מימי הרב שרעבי, שם מימין, הייתה גומחה קטנה, כמין סטנדר עשוי שיש. שם היה עומד רבינו קבוע לתפילת העמידה.

כבר מרחוק היית רואה ערימות פתקים וגזרי ניירות, עמוסים בשמות בכתבי יד שונים ומשונים.

כל מי שהיה רוצה שהרב יתפלל עליו, ידע, הרב בוודאי יתייחס לכל שם, וכל פיתקה תקבל את היחס הנכון.

נשים בהריון, נערות מתבגרות, בחורים מעוכבי זיווג, חולים, קשי יום ועניים, כולם היו מוצאים את הדרך 'רק להעביר את השם אל הרב'... ורבינו לא היה מאכזב. כשלא היה יכול לקרוא שוב ושוב כל אותן השמות שלפניו, היה נושא תפילה כללית על כל הרשומים ברשימות ופתקים אלו, שימלא ה' את כל מחסוריהם

לטובה ולברכה בחסד וברחמים.

מעניין לציין. גם כשהיה לישיבה תקופות של מחסור, מעולם לא התנו את תפילות הרב בתשלום או בתרומה. בליבו הרחום היה קורא בעיניו או לוחש בשפתיו את השם, ומתפלל עליהם מעומקא דליבא.

לפעמים היה אומר שצריך לעשות תיקון ויעלה סכום כך וכך. אם רצו עשו. היו מקרים שביקשו את עצתו וברכתו ומשום מה לא היה עונה כלל. ופעמים אפילו במקרים קשים מאד היה עונה "הטוב בעיניו יעשה"...

קובע מקום לתפילתו

רבי שלום קבע את תפילתו כל ימיו בישיבת 'נהר שלום', מילדותו ממש בצילו ולצידו של הרב שרעבי, ועד ימיו האחרונים.

בחיי רבו לא היה מרחיק להתפלל במקומות הקדושים כמו במירון והסביבה. סבר שעם

כל מעלותיהם אם יגרום הדבר ביטול מקביעותו להתפלל בישיבה, אין הדבר כדאי. לעולם תפילה בישיבה עדיפה. [כך נהג מו"ר הרב שרעבי זצוק"ל שהיה לומד כל היום וחושש לביטול תורה אם יסע לקברי צדיקים].

אכן, למקומות הקדושים בירושלים וסביבתה כן היה הולך.

שלום
איש חמדות

רבינו בצד ימין לצד מו"ר רבי מרדכי שרעבי

בימים ההם היו תקופות שהיה נוסע בכל יום! לכותל המערבי ומתפלל שם על השכינה ועל עם ישראל.

כל ערב ראש חודש היה הולך לשער שכם, שם היתה תחנת מוניות שירות של הערבים. היה עולה ומצטופף שם עם הישמעאלים, ונוסע לחברון לקברי האבות, ושם היה גומר את כל התהילים, כך היה עושה שנים רבות.

לאחר פטירת הרב היה נוסע לעיתים למירון עם רכב מיוחד שלוקח ומחזיר אותו מיד לתפילת מנחה וערבית בישיבה, באופן שבשום פעם לא ביטל אף תפילה בישיבה, כי גם לאחר פטירת הרב שרעבי, היה קובע מקום לתפילתו רק בישיבה.

מהיכלא דדוד מלכא

רבי שלום היה מהיכלא דדוד מלכא משיחא, כמה דבקות היתה לו לרבי שלום בספר התהלים.

לפי הידוע לנו בכל יום בבקר היה מתחיל ומשלים כל ספר התהלים, ולעתים הוסיף במשך היום עוד. ולא הסתפק במה שהיה קורא בעצמו, עוד היה שוכר בממון מי שילמדו תהלים בעבורו.

קשר בין הצדיקים לבטל גזירות בתפילה

סיפר הרב יצחק בן שושן, המוהל מחברון: אבי, המקובל הרה"צ חכם ישועה בן שושן זצ"ל, היה בקשר של תורה וחסידות עם כמוהר"ר שלום שמואלי זצ"ל.

בסוד שיח עם מרן הגר"מ אליהו

ידוע לי שהיה קשר טמיר ונעלם בין כמה מהצדיקים הנסתרים וגדולי הדור, בזמנים שהעולם היה צריך לתפילה והתעוררות רחמים.

מה שאני יודע אצלינו, היה מתקשר או שולח לבא, ה'חלבן' הרה"צ רבי חיים כהן מגבעתיים זצ"ל, ומעורר את אאמו"ר שהשעה צריכה לרחמים, יש גזירה קשה מרחפת רח"ל.

עם בנו מזכה הרבים הרה"צ רבי שמואל שמואלי שליט"א

אבי היה יוצא אל מרן הרב מרדכי אליהו זצ"ל ומבקש ממנו שיתפלל, וכן היה מבקש ממנו שיעשהו שליח, בכדי שיהיו

תפילותיו בקברי הצדיקים, כלולים גם בכוחו של הרב אליהו, מפוסקי וצדיקי הדור.

שני לו, היה הולך אל ראש הישיבה רבי שלום, וגם ממנו היה מבקש להתפלל כי 'אומרים' שיש גזירה. וגם ממנו היה מבקש שיעשהו 'שליח'. ואחרי אלו, לפעמים היה יוצא מיד, [כמעשה

בית דין], ולפעמים היה הולך אצל עוד צדיקים.

היו מקרים שבהם היה מתקשר שם מקברי הצדיקים, אל בתי הגדולים ההם, ומבקש מהם שיתפללו ויכוונו ליבם עימו באותה שעה. וככה היו מבטלים גזירות קשות ורעות מעל עם ישראל, ואין איש יודע עד היכן הגיעו הדברים.

יום אחד פגש בנו של רבינו, ה"ה רבי מאיר שמואלי, את חכם ישועה צועד במרץ כדרכו, ליד בית הכנסת 'מנחת יהודה'.

פנה אליו בקידה ובחיוך:
"מה כבודו עשה לנו"...
מאז שאמרת למו"ר אבי
לעשות 'שיר השירים'
בפתיחת ההיכל של מנחת
שבת, התפילה התארכה
עלינו הרבה...

עם בנו מזכה הרבנים הר"צ רבי מאיר דוד שמואלי שליט"א

ומה היה המעשה? אותה

תקופה היו גזירות קשות על עם ישראל. הצדיקים שהיו בקשר ביניהם נמלכו וגמרו אומר לעורר רחמים ואהבה על ישראל בדרך קדושה ועתיקה שנמסרה בהיכלו של 'חכם מורדוך'.

'חכם מורדוך', הזה, הלא הוא הגאון המקובל הצדיק רבי מרדכי עטיה זצ"ל [הזקן. רבם של הרבה מהמקובלים בדורינו]. הוא מסר וכך היה נוהג בפועל בזמן המלחמות, שבשעת המנחה של שבת. בעת שמוציאים ספר תורה מההיכל לקרוא בו בציבור, הרי אותה השעה שעת רחמים והתעוררות האהבה. כמו שגילה אדוננו הרשב"י ז"ע.

לכן, בה באותה שעה ראו לנכון לקרוא עם קהלם, את שיר השירים כולו, שאין כמוהו לעורר את האהבה.

כמובן שעשו כן בהסכמת ורצון קהלם לפרק הזמן המסויים שהיה ידוע להם שהיא שעת הגזירה, ולא הטריחו לחינם. ופשוט.

לפעמים היו מזכירים לפניו שמות, אך הוא היה מתחמק בשתיקה, וכך היו מבינים כי ככל הנראה קצרה ידו מהושיע, כשהוא נזהר לא להוציא מפיו הקדוש דיבורים שאינם טובים.

תפילות תשב"ד

רבינו המשך דרך רבו אשר השתמש בעצת חז"ל העתיקה, לכנס בכל עת צרה וצוקה את ילדי ישראל, המה תינוקות של בית רבן, שלא טעמו טעם חטא, וכדדרשו על הפסוק 'מפי עוללים

ויונקים יסדת עוז נגד צורריך, להשבית אויב ומתנקם'.

וכבר אמרו בגמרא (שבת קיט:) אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל פיהם של תינוקות של בית רבן.

והאירו המפרשים

שלכאורה קשה, מה החשיבות של ילד שבקושי מבין מה הוא אומר, וגם כשמתפלל איננו מבין את עומק הצרה ואין בו האמונה העמוקה שהשם יכול להושיע ברחמיו גם מי שאינם זכאים, וא"כ למה הבל פיו כל כך חשוב עד שהוא המקיים את כל העולם.

ותירצו שמכאן רואים עד כמה יקר בעיני השם דברי תורה ותפילות שהם תיבות קדושות של התורה, כי כולה שמותיו של הקב"ה, ואפשר לחולל בהם פלאות ממש. רק כאשר הם יוצאים מפי מי שהוא בר דעת ויש לו בחירה ולא תמיד בחר בטוב, אזי צריך הוא לזכויות מיוחדות בכדי שתעלה תפילתו ישר למרום, ובלי עיכובים בדרך.

מה שאין כן תפילתם ותורתם של תינוקות של רבן, היא בהבל שאין בו חטא, לכן לה יש כח, ולבטל גזירות קשות, וכמו

שכתוב 'מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, למען צוררך, להשבית אויב ומתנקם. לקיים את העולם.

הרב שרעבי זצ"ל סבר שכאשר גדול עומד על גביהם ומערב תפילותיו וכוונותיו יחד עם תפילת הילדים, זהו כח רוחני עצום שבכוחו לשבר חומות ולהפיל את המקטרגים המעכבים קבלת התפילות.

לכן הנהיג בעצמו לאסוף ילדי תשב"ר, כמרדכי בשעתו [כדאיתא במדרש אסתר רבה פרשה ד] ולעמוד ולהתפלל עמהם¹, ואכן ביטל הרבה גזירות מעל ישראל.

1. כך מסופר על הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שבכל שנה היה משמש 'בעל תוקע' במנין עם תלמידיו הגדולים. שנה אחת ביקש הבעש"ט מתלמידו הגדול בעל ה'תולדות יעקב יוסף' זי"ע שייצא הוא לתקוע אצל התלמידים גדולי העולם. ואילו הבעש"ט עצמו בחר לתקוע לפני אנשים פשוטים וילדי תשב"ר. ואף עודדם לזעוק מה שיידעו בתפילתם "אבינו שבשמים, רחם נא!!! וכך עשו. וסיפר הבעש"ט שתפילה זו פעלה יותר מכל לבטל את הדינים באותה שנה.

על הנהגה זו הפקיד הרב שרעבי שומר נאמן, הוא תלמידו אהובו רבי שלום, וכך היה נוהג לעיתים קרובות לאסוף ילדי תשב"ר שיתפללו וילמדו, והוא מתפלל עימם בכוונותיו הטמירות מול ארון הקודש.

ואכן גם בשנים המאוחרות רבי שלום לא ראה בזה פחיתות כבוד. הוא עצמו היה אוסף מידי יום בשעה חמש אחרי הצהריים את ילדי ישראל הטהורים, והיה קורא עימם ברגש רב את קטעי הסליחות ופרקי תהילים עם תקיעות שופר ופתיחת ההיכל.

כדי להרגילן לבא היה נותן להם פרסי עידוד ואפילו מטבעות כסף, בידיעת הוריהם.

בפרט הוסיף והחזיק במנהגו הטוב בזמן הפיגועים שהיו בארץ ישראל [לא תקפ"ץ] שהיה אוסף ילדים וכולם יחד אמרו סליחות ופותחים את ארון הקודש ותוקעים הילדים בשופרות וחצוצרות כל יום, והיה משלם לכל ילד ביומו וכך היו עשרות ילדים שכל יום אחרי הצהריים היו מתפללים על עם ישראל.

בשנות הסכמי אוסלו הארורים היה רבי שלום בכאב גדול. הוא ראה כמו רבים איך מדיניות מנהיגי השמאל נוהגת בעיוורון מוחלט אל מול כוונות המחבלים הארורים. הם השלו את ההנהגה אז שהנה הם חותמים על הסכם שבו תפתר הבעייה הפלסטינית, כשכל כוונתם הייתה רק להעלות את הנושא על סדר היום העולמי, ובכך לקבל הכרה ותרומות ונשק כדי לשפר עמדות במשא ומתן המזויף.

רבי שלום לא חיכה עד לפיגועים שכמעט היו צפויים, אלא תיכף עם בשורות ה'שלום', כינס ואסף ילדי תשב"ר להקדים תפילות לצרות שלא יבואו. מיד לאחר התפילה, היה רבי שלום

עצמו מחלק מטבעות כמילגה לילדים היקרים שישמחו וירצו לבוא שוב לתפילות החשובות הללו.

לא עברו ימים ספורים והתברר כמה התפילות היו נחוצות והכרחיות. התחילה תקופה קשה מאוד על העם היושב בציון, למעלה מעשרים פיגועים עוצמתיים ונוראים התרחשו אז בשרשרת. נספרו אז מאות הרוגים ועוד פצועים רבים ונפגעי הלם וחרדה ומהם שעד היום לא חזרו לעצמם.

רבי שלום היה יושב בחדרו ובוכה עם ספר התהילים. לעיתים היה מרגיש בבוקר על גזירה שעתידה לבוא באותו היום, והיו רואים את פניו כאובות ודומעות מאוד, ורק כשהגיעו החדשות הבינו מה הרגיש רבי שלום כבר בבוקר.

באותה תקופה בכל יום אחר הצהריים, היה מכנס את ילדי ישראל והיה עושה עמהם תפילות מיוחדות בהיכל הישיבה, היה פותח את ההיכל ומוציא שופרות או חצוצרות כסף טהור, ותוקע בעת הצרה ובוכה ומתחנן על עם ישראל. כמובן לא

ראה פחיתות לעמוד עם ילדים קטנים ולהתפלל.

הילדים לא תמיד הבינו אבל ידעו שמלבד סדרי התהילים, לעיתים היה מקריא להם סדרי פסוקים מסוגלים, כשהוא בעיניים עצומות ופנים לוהטות כאש מייחד כוונות נוראות וטמירות לבטל רוע הגזירות שלא יבואו כלל, ולכל הפחות שיומתקו ככל האפשר.

תיקונים

מסכת ה"תיקונים" אותה יסד והנהיג רבי שלום ראוייה להתבוננות. הוא סידר למעשה את מבנה הלימודים והאמירות אותם יאמרו עשרה אברכים יראי שמים, תיקונים מיוחדים לרפואת חולה, להסרת עיכובים ולהצלחה ע"י תיקוני עוונות, למקשה לילד, לעילוי נשמה וח"ו למאבד עצמו לדעת, הכל כפי שכתבו רבותינו גאון עוזינו הרב חיד"א זי"ע, הרב בן איש חי זי"ע, והרב יהודה פתייה ועוד.

האברכים היו נבחרים אחד אחד ומתכנסים ובחלק מהתיקונים נפתח ההיכל והודלקו נרות והובא ספר תורה אל הבימה [עטוף בטלית]. מציאות ספר התורה ומה גם נוכחותו של רבי שלום, נתנה שם אווירה של כובד ראש ואחריות גדולה. רבים מהאברכים מעצמם היו עושים הכל בתענית דיבור. למרות שרבי שלום דאג שיהיה לאברכים שתיה וכיבוד כלשהם, היו מהם "צנועים מושכים את ידיהם"... בהשראת רבי שלום.

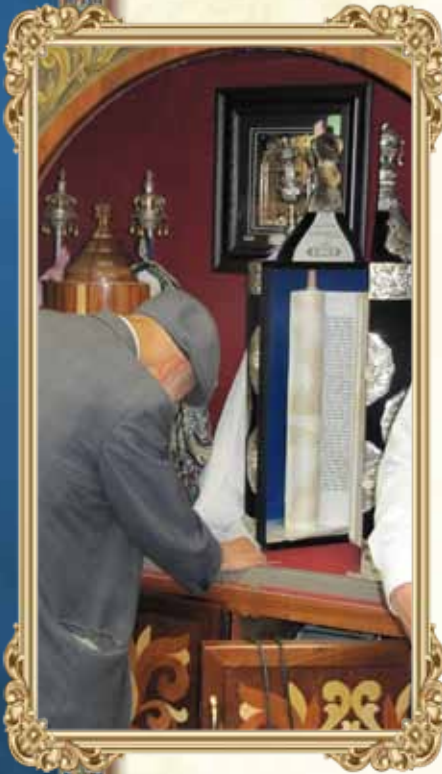
רבי שלום דאג אישית לאברכים המשתתפים שיקבלו מילגות מכובדות,

ובכך פעל התיקון גם מצד שהיווה צדקה בדרך כבוד לאברכים עמלי תורה הגונים.

במשך השנים וריבוי הפניות העביר רבי שלום את שרביט הנהגת התיקונים לתלמידיו בניו ונכדיו הגדולים שזכרו את אווירת הקדושה והרצינות שהיו באותם המעמדות שהנהיג רבי שלום עצמו.

שלום
איש חמדות

היו פעמים שהיו תורמים ומבקשים שהרב יעשה עבורם 'תיקון', והרב קבע שצריכים לעשות את התיקון דווקא ב'צום ותענית' של יום שלם.

היה מודיע לעשרה אברכים מיוחדים שיקבלו עליהם תענית מבעוד יום, וכך היו עושים. במקרים כאלו דאג רבי שלום למילגה מכובדת יותר, לייקר את האברכים שטרחו והתאמצו למען הזולת.

רבי שלום תמיד היה מזכיר דברי רבינו האריז"ל שעיקר החלאים הוא מאיבוד השמירה ופגמי הצלם בעוונות. ולכן כאשר היה עושה תיקון לחולה, בזמן שהאברכים היו לומדים וקוראים הסדר שלפניהם, הוא היה מייחד יחודים לתיקוני עוונות.

בענין הזה של התיקונים היה ה' עימו בצורה פלאית. כך סיפר אברך מהישיבה הרה"ג יצחק כהן: לפני כשלושים שנה ראו אותו לוקח דף עם שמות של חולים ומוסיף איזה תיקון לעוונות סמוך לכל שם וזה פלא איך ידע מעצמו איזה עוון ואיזה תיקון כל אחד צריך שלזה כתב תיקון כזה ולזה כתב תיקון לעון כזה.

סיפר הרה"ג רבי שמעון רביע: היתה משפחה שבאה ואמרה שקרובם התאבד וראוהו בחלום ללא בגדים, רבי שלום אמר שיעשו תיקון מאבד עצמו לדעת ואכן עשו לו בישיבה את התיקון, ואז באו בני המשפחה ואמרו שאחד מהם ראה בחלום

את המת כשהוא לבוש אבל הוא יחף, בלי נעליים. רבי שלום הגיב: 'נעשה עוד תיקון אחד והכל יסתדר'... עשו עוד הפעם תיקון ובא בחלום כשהוא לבוש וגם עם נעליים, בדיוק כמו שאמר רבי שלום.

אגב, רבינו היה מזהיר, כל הצלחת התיקון היא למי שהוא שומר שבת, שאז גם אם יש לו שאר עבירות, אפשר לעזור לו ולהקל מעליו. אבל מחלל שבת, לא יעזור לו תיקון.

כך סיפר חתנו של רבי שלום: היה אדם שבא אליו והפציר שיעשה לו תיקון שיבריא מהמחלה. רבי שלום אמר לו התיקון יועיל רק אם תשמור שבת ואם לא תשמור לא יועיל.

אותו אדם לא הסכים לשמור שבת והתעקש בכל זאת לשלם ולעשות תיקון, ושמענו שגברה מחלתו ונפטר.

פעם בתחילת חודש תמוז נכנסו כמה יהודים תוך כדי סיור באזור נחלאות לישיבת נהר שלום. להפתעתם הם רואים את רבי שלום עם הקסקט אוחז בידי ארבעת המינים...

את תמיהתם על העיתוי - "לולב והדסים אתרוג וערבות" בתמוז?! - יישבו להם אי אלו מהאברכים שחלפו שם.

"מקור המנהג הזה הוא בדברי המלאך המגיד למרן הבית יוסף, שבכל פעם שהעולם צריך רחמים יקיפו עם הלולב או כל ארבעת המינים, ויושעו. כך נהגו המקובלים בצפת בדור מרנן הבית יוסף הרמ"ק והאריז"ל כשהייתה בצורת, היו עולים לקבר רשב"י ובנו רבי אלעזר ע"ה ושם היו מקיפים את הציונים הקדושים עם הלולבים, וראו פלאות".

האורחים התפלאו, "ועד היום יש מי שעושים את זה?!"...
עוד בטרם הספיקו להשיב להם, ניגש אחד זריז ותקע ביד
האורחים ארבעת המינים, "בואו גם אתם, זו סגולה. מתפללים
לישועת עם ישראל"...

כך התעכב לו הסיור בתפילה מיוחדת שטעמה לא יפוג מזכרונם
למשך שנים ארוכות.

ואכן כך היה מנהגו של רבי שלום. לעיתים ברבים ולעיתים
ביחיד היה מביא מחדרו סט של ארבעת המינים, לחים או
יבשים, ובפרט אותם שברכו
עליהם בסוכות, ועמהם היה
עושה הקפות סביב התיבה
הקדושה בבית המדרש נהר
שלום.

מה שלא היה ידוע מה היו
הכללים שלו, מתי היה עושה
תיקון כזה ומתי תיקון אחר.
הרושם שנוצר היה, שהוא

יודע מהיכן שידע, ועושה מה שנצטווה, בתמימות.

תפילות וחצוצרות בעת צרה

כפי שפסק רבינו הרמב"ם שתפילה בעת צרה היא חובה
מדאורייתא. היה רבי שלום טורח מאוד לעמוד בתפילה בכל
התקופות הקשות שעברו על עם ישראל.

הרבה זוכרים את השנים הקשות [תש"ס - תשס"ח] שהיו פיגועים
נוראיים ברחובות הארץ. באותם השנים רבי שלום ממש מסר

נפש בתפילותיו על ישראל. היה עורך צומות בעצמו, שוכר אברכים בני עליה, או אחרים שאין חשש שיבטלו תורה, והיה משלם כדי שיצומו גם הם עימו. הכל כדי להציל ולשמור על עם ישראל באיכפתיות ודאגה מתוך אהבה רבה.

ידוע הכתוב 'המכסה אני מאברהם את אשר אני עושה' וכן מאמר הנביא 'כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו לעבדיו הנביאים', וכתבו בספה"ק שכן הוא בכל דור ודור שהקב"ה אינו מוריד גזירה לעולם לפני שמודיע לצדיקי הדור.

ויש לזה כמה טעמים, ונמנה חמשה מהם: א. מאחר שהצדיקים הם עבדי השם הנאמנים והקרובים אליו, לכן ראוי שלהם יגלה סודותיו.

ב. מאחר שהצדיקים בתורתם ותפילתם ומעשיהם הטובים מחיים את כל העולמות, לכן יש להם 'בעלות' על העולם, [ובזה ביארו המשך הפסוק באברהם 'ואברהם היו יהיה לגוי גדול'].

ג. מאחר שהצדיקים הם ראשי בני ישראל, לכן לא יתכן להכות כל הגוף מבלי להודיע לראשים.

ד. מאחר והצדיקים יראי שמים ודבריהם נשמעים אם יזכחו את הציבור, לכן מודיעים להם, דאין עונשים אלא אם כן מזהירים.

ה. מאחר והצדיקים נושאים בעול זולתם וצער הזולת נוגע להם

עד נפש, לכן לא יתכן לצער איזה מהבריות אם יגיע הצער אל הצדיק שלא חטא. אכן כאשר מודיעים לו מראש, בידו היה לבטל הגזירה (פניני הגבי"ע).

כדברים האלו ראו בחוש אצל רבי שלום, כי מן השמים היו מסייעים בידו ומגלים לו צרות העתידות לבוא בכדי שיקום ויבטל הגזירות.

אחת הדוגמאות הזכורות לרבים: יום אחד נכנס רבי שלום אל בית המדרש עם מגש כוסות תה בידו.

בטרם הספיק לחלק את התה ראו עליו שנחרד. הניח את המגש בבהלה על השולחן, והכריז "צריכים לעשות סליחות..."

האברכים צייתו לקולו ומיד התחילה תפילה בהתעוררות הלב. עברו כמה דקות והמאזינים לחדשות נכנסו ואמרו שהיה פיגוע באיזה מקום.

באותם הימים כאשר התגברו ובאו הרבה צרות, בכל יום היה עורך כמה פעמים את סדר התפילה שהתקין רבי יהודה פתייה לעת הצרות שלא יבואו, המבוסס על תיקון שבעה כורת בריית של הושענא רבה.

רבי שלום טרח מאוד להשיג לישיבה שתי חצוצרות כסף טהור בכדי שיתקעו בהם כעיקר מצוות התורה לתקוע בחצוצרות

ולהריע על הצרות שלא יבואו בארץ ישראל².

הוא לא בכך ענין סמלי גרידא. אלא היטיב להכיר שקול החצוצרות יעורר הלבבות לשבור היצר הצורר ולהיות נחרדים מהעוונות שהם סיבת כל הצרות.

מלבד מעלת קול החצוצרות לעורר את הלבבות, ידעו

המקובלים מה שכתב הרמ"ד ואלי זי"ע (בפירושו לפ' בהעלותך) שהתקיעה בחצוצרות פועלת מיד להרחיק את החיצונים מאחיזתם בקדושה ומבטלת את כוונתם הרשעה, (עיי"ש).

אותם שבאו בסוד

ההכנות יודעים לספר כמה טרחה ודקדוק היה לו לרבי שלום עד שהשיג צורף מומחה שיודע להכין חצוצרה מכסף טהור, וכשהושלמה המלאכה כמה שמח רבי שלום ותיקף הנהיג למעשה בישיבה שיתקעו בהם.

ומי חכם וידע פשר דבר שרבי שלום עצמו עלה ונסתלק למרום

2. ככתוב 'וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעתם בחצצרת', וכתב הרמב"ם בספר המצוות עשה נט ובהל' תעניות א, א, שנצטוינו בזה לזעוק ולתקוע בחצוצרות על כל צרה שלא תבא על הציבור, ודבר זה מדרכי התשובה הוא שבזמן שתבא צרה ויזעקו עליה ויריעו, יידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן, ככתוב 'עונותיכם הטו אלה וחטאתיכם מנעו הטוב מכם', וזה הוא שיגרום להסיר הצרה מעליהם. ועי' שו"ע או"ח תקעו, א. ובמ"ב שם סק"א.

בשבת פרשת בהעלותך, ובה נאמר ציווי תרועה בחצוצרות בעת צרה - 'והרעתם בחצוצרות', והוא פלא.

בתקופה ההיא ערך רבי שלום פדיונות נפש רבים, יותר ויותר מכל מה שהיה רגיל כל השנים, ראו אותו הרבה מנסה בתחנונים וקורע שערי שמים לפדות את השכינה מיד צר. מי שראה אותו אז ידע והרגיש שהוא לוקח הכל באופן אישי ממש, כמי שבנו או בתו נמצאים בצרה ובשביה.

ענין מיוחד היה לו לרבי שלום שהייתה לו מסורת יצוקה להכיר בין אויב לאויב מהאומות הסובבים את ישראל ככבשה בין שבעים זאבים.

כתלמיד נאמן לרבו הרב שרעבי, היה מצטט בשמו למשל על גודל הסכנה מצד מדינת טורקיה, עוד בימים שראו בה מדינה ידידותית ועשו עימהם הרבה עסקים, היום כבר מגלים שהם עמדו אחרי אימון המחבלים הפלסטיניים וציידו אותם בנשק מקצועי, אבל אז מי האמין. אך רבי שלום כבר מאז! היה פועל נגדם בתיקונים נוראים להכניע אותם שלא יצליחו בחידוש חזון האימפריה העותומנית.

היה ממש עוקב ושמח לשמוע³ על כל הפגנה המערערת את

3. בפניני הגביע הביא בזה מס' חסידים (כת"י פארמה שנ"ח, תתנתסח) שם מבואר ישוב הסתירה בין הפסוקים, שמחד גיסא כתוב 'בנפול אויבך אל תשמח' ומאידך כתוב 'באבוד

השלטון שם, או אסון טבע כמו שטפון או רעידת אדמה, או נפילה של מטוס וכיו"ב, ובצניעותו לא ייחס הפעולות הללו שהיו תיכף אחרי תפילותיו.

פעם אף התבטא ואמר "הרב שרעבי אמר לנו, טורקיה היא הקליפה שתפול אחרונה ממלכות ישמעאל, ותיכף אחרי זה הגאולה"⁴.

סיפר בנו רבי מאיר שמואלי שליט"א: שבת אחת הרב ישב בשש בבקר בבית הכנסת, ואמר, ספק לי ספק לעצמו: "סכסכתי מצרים במצרים"... לא הבנתי למה הזכיר את הפסוק ומה הכונה. לאחר שבת התברר שבאותה שעה פרצה מהומה בטורקיה והשלטון שונאי ישראל נטרדו מזה ולא היה להם פנאי להמשיך לצער את ישראל באותם ימים.

כמו שהודיעו לו מן השמים על הצרות בטרם שלא יבואו. כך זכה רבי שלום להתבשר טוב. כהרגלו ובצניעותו לא היה מודיע, אבל היו מקרים יוצאים מן הכלל שלימדו.

בתקופת מלחמת המפרץ יזמו בישיבה לשכור מטוס ולעשות תיקונים קדושים בשמי הארץ בסדר שערך בזמנו המקובל רבי יהודה פתייה זי"ע.

כפי שסיפרנו במקומו רבי שלום בענוותנותו ביטל את

רשעים רינה', אלא באבוד רשעים רינה זה בנפילת הגוי שונא ישראל, שאז מצוה לשמוח, ובנפילת אויבך אל תשמח, זה נאמר על אחד מישראל, ואמנם אפילו בישראל, אם הוא מחטיא את הרבים או מונע מהם עשות מצוות או מזיק הבריות, אז אסור להצטער בנפילתו, ואדרבה צריכים לברך ולהודות להשם שהסיר המכשול והתקלה הזו מן העולם, ולא עוד אלא כתב (בכת"י בולוניה סימן תרז) שכל מי שהצטער בצער רשעים שהיו אכזרים, נפרעים ממנו, עיי"ש.

4. וכמו שהביא רבינו בעל הטורים שלכן נסמך בתורה שכאשר ישמעאל 'על פני כל אחיו נפל', סמיך ליה 'אלה תולדות יצחק' שבו תלויה הגאולה כנודע.

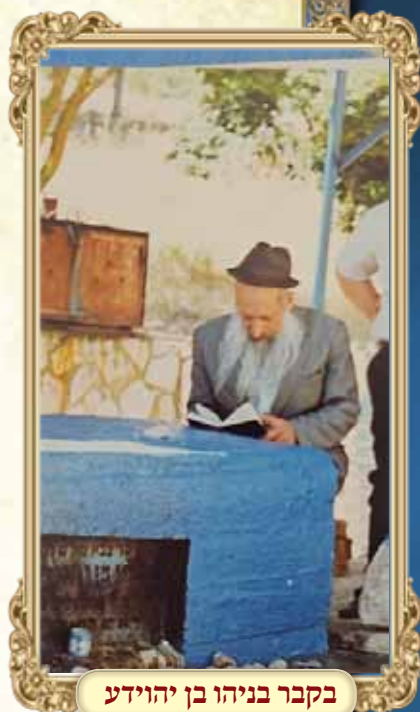
השתתפותו בטיסה כשנודע לו שיצלמו שם את הנוכחים ויפרסמו בתקשורת, היפך כל הנהגתו.

אבל נסע באותה שעה ברכב לקברי צדיקים, וביניהם הגיע אל ציון בניהו בן יהוידע זי"ע⁵ בביריה שמעל צפת.

במשך זמן ארוך עמד רבי שלום והתפלל בדבקות, כמה אמירות מסוגלות וכוונות ויחודים.

כשסיים, הסתכל רבי שלום על בני לוותו, וראה על פניהם שהם מודאגים, [אפשר שנזכר ממה שכתוב על משה רבינו שנאמר לו עת צרה היא ליעקב ולא עת להאריך בתפילה, כי העם דואגים].

באותו רגע יצא מגדרו ואמר דברים מופלאים: "שר הצבא [הלוא הוא בניהו בן יהוידע, שהיה שר צבא דוד ושלמה] אומר: שהמלחמה תיפסק בפורים!"...

בקבר בניהו בן יהוידע

מיותר לציין שכך היה.

לימוד סנגוריא

אחת העצות שבהם נוהגים הצדיקים להמתיק דינים מעם ישראל, היא לימוד הסנגוריא. בספרים האריכו על המעלה הזו, כמה הקב"ה חפץ בה, כמו שכתוב 'כי השם דיבר טוב על ישראל'.

חז"ל אף הדגישו שלעיתים בבית דין של מעלה מתחוללת

5. המקורבים ידעו לומר שיש לו לרבי שלום דבקות מיוחדת בנשמת בניהו בן יהוידע, וזו הסיבה שקרא לבנו מו"ר ראש הישיבה על שמו.

מלחמה של ממש, הללו מיימינים והללו משמאילים. הצדיקים שוכני עפר מנסים בכל כוחם לבטל הגזירות, אך נדרש צדיק חי, ולו אחד שיזכר טוב על ישראל.

וכאשר בא אדם מישראל אפילו הפשוט ביותר, [וכ"ש צדיק שדבריו נשמעים במרום] ומלמד סגוריא, באותו רגע המערכה מוכרעת, הקב"ה לוקח את דבריו הטובים ובהם סותם פי כל המקטרגים כולם, ואותו אדם זוכה ועולה לגדולה.

בהנהגה זו אחז רבינו בכל כוחו. מכיריו מעידים שתדיר היה שגור על לשונו "עם ישראל כולו קדוש!!! כולו קדוש!!!"...

על זהירותו מדיבור ושמיעת לשון הרע עד הקצה, לא נאריך כאן, אך בנוגע לדיבור על הכלל היה "אש להבה" - "לדבר טוב על יהודים!"...

פעם בא אצלו אחד לדבר ולהשפיע באיזה ענין גנות כנגד ציבור מעם ישראל, הלה התחכם להסוות את דיבוריו כענין של "השקפה" כאילו כוונת הדובר להציל ולהרחיק שלא ימשכו אחר רשעים.

רבי שלום שהיה פיקח וחד כתער והבין היטב את הרוע המסתתר, העווה את פניו בסלידה וזעק בקפידה: "חס ושלום!" "עם ישראל כולו קדוש"... זו היתה הפעם האחרונה בה ניסה הלה לדבר דיבורים כעין אלה בסביבת רבינו.

לימים אותו אדם לקה ועשה תשובה וסיפר: "באותם ימים ניסיתי לעשות תעמולה אצל רבים... אך את התגובה של רבי שלום אני לא אשכח בחיים"... הרגישו שהוא באמת אוהב את עם ישראל וכאילו באתי לפגוע בו ממש.

באותם ימים שהיו הצרות [לא תקפ"ץ] כשהגיעו בשבתות לפתיחת ההיכל, ידעו... כעת הפסקה...

רבי שלום עומד ליד ההיכל מול ספרי התורה הקדושים ומתפלל כחצי שעה, וכן במנחה של שבת, ורוב הפעמים גם לאחר מנחה של שבת היה משאיר מנין ושוב פעם מתפלל על הכלל.

הרבה מהתפילות שערך בעד הכלל היו מתוך תענית שקיבל על עצמו. אלא שהסתיר דרכיו מאוד ולא ידעו על כך רבים מלבד אי אלו סימנים.

ונדגיש. כל אופני התפילות שהזכרנו [צומות, תפילת תשב"ר.

פדיונות. סליחות. שבעה כורתי ברית והקפות. שופרות וחצוצרות. לימודי סנגוריא וכו'], כל אלו היו הדברים הידועים, מלבד עוד פעולות טמירות ונסתרות שפעל בהם לבטל רוע הגזירות ואת סודותיו הללו נצר בסוד ובשתיקה כל ימיו.

6. ראשי תיבות 'לא תקום פעמיים צרה'.

המהות של רבי שלום היתה תפילה. אם נעקוב אחר השנים הרבות בהם פעל, נמצא שהרב ערך עשרות אלפי תפילות בעד עם ישראל, וכל זה בלי שיידעו מכך.

לגבי צדקה מצינו שמעלתה הגדולה ביותר שהעני נהנה מבלי שיידע מי הנותן, כך היו תפילותיו ופדיונותיו של רבי שלום על כלל ישראל וכל צרה שהכיר וידע, שהיה עושה למענם באריכות ובהשקעת

כוחות גדולה עד שנושעו, מבלי שהם ידעו שהוא שפעל למענם.

מעניין לציין שגם לקהל הפונים הגדול שבאו להתברך מפי קדשו מידי יום ביומו, לא היה מגלה וחלילה לא מתפאר עשיתי כך וכך עבורכם, אעשה כך וכך. אלא היה עונה בתשובות קצרות ביותר.

פעמים שהיה עונה כלשון רבו "פטיר ועתיר" כלומר יפטר האיש מצרתו ויתפלל.

פדיונות נפש

מלבד התפילות הרבות שהיו אמנם עם כוונות וייחודים, אך ללא פעולה מעשית, היו גם כמובן עשרות אלפי פדיונות נפש

שערך במשך השנים, ולא היה עושה זאת במהירות 'לצאת ידי חובה', אלא היה משקיע על הפדיונות שעות ארוכות מידי יום. הרב בן סניור היה אומר לאנשים: תדעו לכם כי הפדיון נפש שעושה רבי שלום, מעולם לא שב ריקם.

סיפר בנו הרה"צ רבי מאיר שמואלי: תקופות ארוכות הייתי יושב בבקרים ולומד ב"חדר הזוהר", ובזמן הזה אבי היה יושב שם ובמשך שעות על גבי שעות היה מרוכז מאוד ועושה פדיונות נפש, בזה אחר זה, והייתי משתומם עליו כמה סבלנות ודבקות הייתה לו, כמה מסירות נפש, אני שידעתי כמה אבא אוהב את התורה כמה הוא אוהב

ללמוד, לא הבנתי איך הוא מצליח להשקיע בזה כל כך הרבה. הייתי אומר לעצמי, תראה מה זו מסירות, הרי הוא לא לוקח לעצמו מהכסף של הפדיונות, למה מקדיש לזה את חייו. הבנתי שהוא כובש את אהבתו ללימוד, למען עם ישראל.

דרכו בפדיונות הייתה להדגיש שהוא עושה "בשם כל ישראל". [כלומר הן עורך הפדיון מכליל עצמו שפעולתו זו היא בשם כל ישראל. והן החולה או מי שערכו עבורו הפדיון, יהא נכלל עם כל חולי ישראל שיתרפאו גם הם, וכהדין לענין תפילה שמזכירים את החולה 'בתוך שאר חולי ישראל'].

היו שביקשו ממנו שיערוך בעבורם פדיון פרטי לגמרי, ולא יזכיר עם החולה שלהם שום שם נוסף, והסכימו לתרום בעד זה ממון רב, והיה דוחה ואומר להם "אני עושה 'בשם כל ישראל' דווקא..."

אם ביקשו ושילמו לעשות פדיון גדול, נזהר שלא יתלו בו תקוותיהם, אלא היה מסביר בקצרה: 'אני אין בכוחי להבטיח דבר, אנחנו עושים את עבודתנו ותפילותינו, והכל בידי בורא עולם.'

באחד הפעמים הביאו לו פתק עם שם של חולה, רבי שלום לקח הפתק הביט בשם של החולה והחזיר את הפתק ביחד עם כסף הפדיון.

ניסו לומר לו שהאיש חולה מאד, ובבקשה שיעשה פדיון נפש. רבי שלום ענה: "קחו בחזרה, שלא יאמרו שלוקחים כסף בחינם..." סתם ולא פירש.

אדהכי והכי עברו כמה שעות ונודע שהחולה נפטר לבית עולמו והשיבו להם את הכסף.

יִיחֻדִים

ידועים דברי רבינו האריז"ל (שער רוח הקודש דף מה:), כי מעלת הייחודים היא המעולה שבכל התורה... גם ידועה עדות הרמח"ל על עצמו (אגרת ט"ז במכתב אל רבי בנימין

הכהן מריג'יו 'הרב"ך'), כי הטעם שזכה לקבל מגיד וגילויים עצומים ממלאכי מעלה, הוא משום ששנים שקד על ענין היחודים ליחד יחודים, כמעט כל רבע שעה יחוד אחד, והמשיך והתמיד בזה גם כשהיה במעלה הרמה עם גילויי המגידים אליו.

כל מכיריו של רבי שלום 'ידעו'. מספיק היה לראות את עיניו ומצחו מרוכזים ומאומצים, וכבר ידעו, גם כעת הוא עושה שוב ושוב ייחודים קדושים.

היו ימים בהם ניתן היה לראותו כשפניו כלפי הקיר, וספר כוונות ויחודים פתוח לפניו, והוא עומד ומרוכז ומייחד ייחודים, דף אחרי דף, בריכוז עצום, במשך שעות.

עומד שעות ארוכות על רגליו בתפילה בכוונות קרוב לגיל מאה

כשהיו שואלים ממנו שאלות ומבקשים ברכה וישועה, פעמים היה שותק, עוצם עיניים ומהרהר דקות אחדות, כמו"כ בתמונות של אירועים ניתן לראותו פעמים רבות

בעצימת עיניים ושקוע ומכונס בעצמו בדבקות בבוראו.

עשרים פעם יחוד הווי"ן... ~

סיפר אחד התלמידים: היינו עוקבים אחרי מעשיהם של זקני הדור הקודם כדי ללמוד ממעשיהם. פעם אחת זכינו וראינו את רבי שלום עושה את יחוד הווי"ן עשרים פעם ברציפות, בזה אחר זה, כנראה אותו יום היה צורך בתיקון גדול.

כּוּוּנָה

תפילות בכּוּוּנָה הרש"ש

כתלמיד מובהק לרבו היה ענין התפילה בכּוּוּנָה הרש"ש בוער בעצמותיו של רבי שלום, הן מצד העמדת הלומדים עד שיהיו מכוונים כזקנים ורגילים, והן מצד תפילה בפועל בכּוּוּנָה, דבר יום ביומו.

רבי שלום לא עשה בענין הזה הנחות לעצמו כמקובלים רבים אחרים, אלא הקפיד בכל תפילה ותפילה בין בחול ובין בשבת להתאמץ ולכוין בריכוז כל כּוּוּנָה וכּוּוּנָה בישוב הדעת.

מאז עמד רבי שלום על דעתו ובהזרכת הרב שרעבי התחיל לכון בתפלתו, ועד היותו למעלה מתשעים שנה, היה עומד בכל יום שעות ארוכות על רגליו.

מספר בנו הרה"צ רבי מאיר דוד שמואלי: אני זוכר את אאמו"ר ראש הישיבה בערך החל משנת תשל"ב, ואולי לפני זה, איך שהוא מתפלל ועומד קרוב לשעה את תפילת העמידה שמונה עשרה.

במשך עשרות שנים עמדתי על ידו בתפילה בשבת קודש, כל תפילת לחש, היתה עורכת לאבא בין ארבעים דקות לחמישים דקות. בחזרה הוא המשיך לעמוד והיה עומד כאילו הוא עצמו ממשיך ומתפלל כך שרק בעמידה ובחזרה הרב היה עומד כשעה וחצי.

כך היה בתפילת שחרית, וזה חוץ מאמירת הקורבנות והזמירות, וקר"ש ואמירת התחנון שערך לו כשעתיים וחצי ועוד.

כך בתפילת מנחה, העמידה והחזרה, לקח לו עוד פעם כשעה וחצי.

כך בערבית, העמידה לקחה לו כארבעים וחמש דקות. עשיתי לי חשבון כי רק תפילת העמידה והחזרה לקחו לו כל יום כשלוש שעות ועם כל התוספות של התפילה, הרי שרק על התפילות השקיע בכל יום מינימום כשבע שעות וזה חוץ מקריאת שמע שעל המיטה, שלקח לו כחצי שעה, ועוד תיקון חצות, ועוד הרבה יחודים שעשה, יצא שהשקיע כל יום כשמונה שעות.

ולא תאמר שזה לבד היה כל עולמו. כי הרי מלבד התפילות היה לו את הלימוד בפועל, כל יום שיעורים של כמה שעות עם מו"ר עט"ר הגאון רבי מרדכי שרעבי זיע"א.

וכל זה היה כך בעקביות וברציפות, עשרות שנים, כל יום ויום, למעלה מחמישים שנה.

כוונות גם בחזרת הש"ץ

סיפר אחד הלומדים: עקבתי וראיתי את מורינו ורבינו רבי שלום, והיה בעיני חידוש.

לא די שהיה מכוין בתפילת העמידה שלו זמן כל כך ארוך. הוא טרח והוסיף על עצמו שגם בחזרת הש"ץ היה מקשיב ומרוכז בכוונות הרש"ש, בלי להפסיד מילה והיה ניכר עליו אז שראשו מגיע השמימה ואין לו בעולמו כלום חוץ מלעבוד את ה' יתברך שמו.

מו"ר הרב בניהו הוסיף: בעיניו היה זה חידוש, אך אני מעיד שכך הייתה הנהגתו של מור אבי עוד מימי מורינו הרב שרעבי זצ"ל. אבא היה עומד על יד החזן בתיבה, וכילדים היינו עומדים לידו וראינו בעיננו שהוא עוקב ומכוין בחזרה יחד עם השליח ציבור.

מונות באכילה ולעיסה ובמיני מאכלים

מצורת אכילתו ושתייתו של רבי שלום, היה ניכר שלכל דבר הוא מקדיש כוונות וייחודים.

ואגב, בשנים אחרונות, בשבתו על כסאו בחדרו היתה תקופה שהיה מפצח אגוזים וכן פיסטוקים.

לפי דלות ארוחותיו [המתוארות במקומם בפרק 'ואיש כי יפליא'], וגם ממראה פניו, היה ניכר שיש לו בזה ענין גדול מאד. לאחר הפיצוח פניו היו מאירות. והסביר אחד התלמידים שאכן יש בדבר סוד וכוונה גדולה להעביר הקלי' גם בקליפה העבה וגם בדקה, וה' היודע.

כשסיים את ארוחתו הדלה טרם יברך ברכת המזון היו לו קביעות ככל מיני 'קריאות ואמירות קדושות'. "למנצח בנגינות", "פיטום הקטורת", "משניות", "לשם יחוד", ועוד. ובפרט בשבת שהיה קורא משניות שבת ועוד.

כשמבינים מעט מזעיר מפעולותיו של רבי שלום בענייני עבודה שבלב היא תפילה, מאליה פורצת הקריאה 'ווי על רבי שלום אהרן - עמוד צלותהון דישראל'. חבל על דאבדן ולא משתכחין.

אך זאת נחמתינו שבקריאת ולימוד שבחיו, יהיו שיזכו ויתאמצו ללכת בדרכיו ולצעוד בארוחותיו הקדושות, והיה זה שכרם ושכרינו לתועלת כל ישראל ולנחת רוח השם המדבר תמיד טוב על ישראל.

מתמלך בתמו צדיק אשר בני צדיק

מידות נעלה

ידוע מה שכתב רבינו חיים ויטאל זי"ע (שערי קדושה ח"א תחי' שער ב) שלא נכתבו המדות טובות בתורה, כי הם כוללים כל התורה, והם ההקדמה לכל המצוות והם בכלל "דרך ארץ - קדמה לתורה".

ואמרו רבותינו שלעולם לא תשכון התורה לאמיתה, במי שמידותיו אינן מתוקנות, ואדרבה: מי שלא תיקן מידותיו, או לכל הפחות שואף לתקן, כי אז התורה עצמה תהיה כמטר להצמיח הרוע שבערוגתו, ויגדלו ממנו פירות רעילים שיוכיחו פחיתותו, והוא זה שיראתו אינה קודמת לחכמתו וכל רוח באה ועוקרתו והופכתו על פניו.

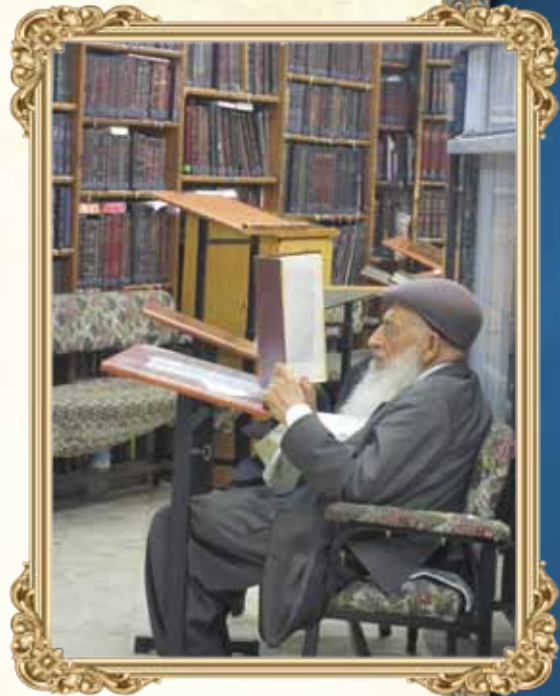
בפרט הדברים אמורים בנוגע לפנימיות התורה. שלא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול, וכך היה אומר מו"ר גדול המקובלים הגאון הקדוש הרב מרדכי שרעבי זי"ע, אני מקרב מי שבא ללמוד פנימיות התורה, אבל מי שאין לו מדות טובות ביראת שמים, הוא יידחה לבד... [גם אם יסתובב בדמיונות במעט ידיעותיו ויחשוב שהוא "מקובל" כבר, באמת יידע וירגיש, וירגישו בו שאין לו השגה ואינו מצליח בחכמה ובכוונות].

מתוך הדברים הללו נבין היטב מה מצא מו"ר הרב שרעבי בתלמידו הקרוב רבי שלום הצנוע והחסידי. הוא ראה את זכות מדותיו, ענוותנותו, סבלנותו המרובה, שתיקתו המיוחדת, ושאר מדותיו הצרופות שחלקן לא היו עימו מילדותו, אלא עבד עליהם בעמל נפשי מפרך, ובשינון ספרי מוסר שוב ושוב, עד שזכה להגיע בהם לדרגה טובה וחסידות של ממש. לכן

דווקא בו בחר להמשיך את מסורת הישיבה הקדושה. יחדנו פרק על ענוותנותו הגדולה. על שתיקתו המיוחדת משום פרישות וקדושה. כאן נציין על שתיקתו מאהבת השלום והברירה ממחלוקת. עוד נכתוב על לבו הטוב שבא לידי ביטוי באהבת החסד שלו. כי רבי שלום היה כלול מהרבה מדות טובות ונעלות, ועליהם נייחד את הפרק הזה.

משפט שהיה מרגלא בפומיה של הרב שרעבי נעשה לו לרבי שלום כתמרור ודרך לחיים. וכך היה אומר הרב שרעבי "עול יסכול, ולא יבול".

רבי שלום היה נושא עול בדומיה. גם אם היו עניינים שלא לרוחו או שהכעיסו אותו, היה סובל ושותק, גם בחיי הרב שרעבי וגם בכל השנים. הנהגה נפלאה זו לשתוק ולהבליג ולהתקדם בחכמה, לא הצטמצמה לגבולות הישיבה. גם במסחרו, משאו ומתנו עם הבריות, וגם בביתו פנימה.

אנשים טועים לחשוב, שאם לא יגיבו ויעמידו על המקום את העושה כנגדם, הלה יוסיף להזיק להם והם ייצאו מופסדים משתיקתם. האמת להיפך, כי נאמר 'האלהים יבקש את נרדף', דווקא השותק הוא זה שיקבל סיוע אלהי והוא שינצח.

אחד המקורבים לרבי שלום במשך שנים רבות היה הנדיב ה"ה

אביגדור נפתלי ז"ל. הוא היה מתפעל ואומר: "לא ראינו כזה בן אדם, תמיד שותק ובכל זאת מנצח את כולם".

באמת אמרו שעיקר מדותיו הטובות של האדם ניכרות בתוך ביתו, ואשתו של אדם יודעת להעיד על המדות ויראת השמים של בעלה יותר מכל אחד אחר. ואכן הרבנית ע"ה התייחסה אל רבי שלום כצדיק וקדוש והייתה מייקרת את ויתוריו.

העידו בני המשפחה. במשך השנים היטבנו להכיר כמה דברים שהיו עקרוניים אצל האבא - סבא הצדיק רבי שלום, ולא תמיד התנהלו כפי רצונו ורוחו. ושמנו לב שבכל זאת, תמיד היה שותק ומתעלם, כאילו אין לו בזה דעה או רצון.

ה'קורס' לשלום בית, והמתנה הכי טובה לחיים שנתן לנו, זו היכולת להבליג ולשתוק, ואם ארע דבר לא נעים, אז לסלוח ולהתפייס מיד.

באותם הפעמים הנדירות שהיה מעיר הערה, היה עושה זאת בחכמה גדולה שהענין עצמו יתוקן, מבלי שישארו שם 'משקעים' או פגיעה לשום אדם.

אחד המעשים המופלאים על רבי שלום⁷, הוא בתחילת הנהגתו בישיבה. אחד בא וסיפר שהיה בהר המנוחות בציון הקדוש של הרב שרעבי, והנה עומד שם אדם וגובה כסף מאנשים ונשים, ואומר להם שזה בעבור הישיבה של הרב שרעבי "נהר שלום".

מכיון שהאיש לא היה מוכר לישיבה, היה די ברור שמדובר בנוכל גמור, שגונב את דעת הבריות ואת ממונם, ובלי בושה

7. מפי בנו מזכה הרב מאיר שמואלי שליט"א ראש ישיבת חזון מרדכי בהרצליה.

ויראה עושה כן בעזות דווקא על הציון של הרב שרעבי שרואה אותו ויודע את מעלליו הרעים.

ביקשנו מהרב רבי שלום שניסע לשם ונראה אותו. לעצמנו סברנו שרבי שלום ייצא מגדרו וינזוף בו כראוי לו, אבל שתקנו.

רבי שלום אפילו לא נסע במיוחד. אלא כאשר נסע לצורך מסחרו באתרוגים, עיקמנו הדרך ונכנסנו להר המנוחות להתפלל בציון הקדוש.

כשהגענו ראינו אדם שהתאים לתיאור. כל כך היה זר לישיבה שאפילו לא ידע שהוא ניגש לרבי שלום עצמו. והנה הוא אומר לרבי

שלום "צדקה לישיבה של הרב, נהר שלום"...

רבי שלום הרכין ראש והוציא מכיסו מטבע קטנה ונתן לו והמשיך בתפילתו בלי לומר לו מילה אחת.

חזרנו לרכב והיינו בטוחים שכעת הרב יגלה דעתו על הנוכל הזה, אך הרב שותק. לא דיבר עליו מילה. היה לנו מורא וכבוד ולא העזנו להעלות את הנושא וצפינו שהוא יגיד משהו, אבל למרבה הפלא הנסיעה הזו נמשכה כמה שעות, ושום דיבור על הענין.

עד היום איננו יודעים כיצד נפתר הענין ואיך הרב פעל שלא תימשך גניבת הדעת הזו, אבל העובדה ששוב לא שמענו על האיש ההוא.

בציון מו"ר רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

בכל יום שישי היה רבי שלום קונה ממאפייה בשוק מחנה יהודה "פיתות אשתנור" ומחלק לכמה ת"ח מהישיבה ולכמה משפחות. כך בכל שבוע.

יום שישי אחד לא יכל רבי שלום בעצמו להביא את הפיתות והוא שלח איזה אדם לקנותם בעבורו.

השליח הגיע אל המאפייה והפיתות עדיין לא היו מוכנות. הוא

שאל את הערבי שעבד שם "למה מעכבים אותי לחינם", והערבי הגיב בכעס, עד שהתקוטטו ביניהם.

באותו היום רבי שלום עבר עם נכדו רבי שמעון שמואלי דרך אותה המאפייה, והערבי צעק לרבי שלום "שלחת אדם רע! אני אהרוג אותו!"

רבי שלום נעצר ושאל את הערבי: "מה היה?" הערבי התרכך והתלונן שהשליח זלזל בו וקלל אותו...

רבי שלום פייס את הערבי ואמר "אל תתייחס אליו, הוא לא נורמלי"... והערבי בשומעו זאת נרגע ואמר "אם הוא לא נורמלי שיהיה בריא..."

רבי שלום המשיך עם נכדו אל הבית ואמר לו: "לשון רכה תשבר גרם"... אתה רואה?! יהיה מי שיהיה, תדבר יפה, תקשיב לו, הוא ישמע לך...

מפקח על חלוקת סלי מזון למשפחות נצרכות

עוד סיפר הנכד המסור רבי שמעון: עצותיו של סבא, רבי שלום, היו מתוך פנימיותו, היו ניכרים דברי אמת אפילו כשהיו קשים לביצוע, ולכן הקשיבו לו ונרגעו.

אני זוכר מעשה באדם שהתלונן לרבי שלום שאשתו התקלקלה, הורידה את כיסוי הראש מראשה וככה יוצאת ברשות הרבים, ולא רוצה יותר לשים כיסוי ראש...

מישהו אחר היה אומר, מה זה, עוברת על דת יהודית! ומוסיף כנגדה כעס, אבל לא ככה היה סבא.

סבא שאל אותו בסבלנות: "רבת איתה"? האישי הודה: כן, צעקתי עליה ויצאתי מהבית בכעס גדול...

סבא אמר לו אל תדבר איתה על זה היום, רק מחר, תראה לפייס אותה, תקנה לה מתנה, "ובלשון רכה תשבר גרם".

כעבור שבוע בא אותו אדם ואמר לסבא שהכל הסתדר וחזרה להשים כיסוי ראש כי דיבר אליה יפה וקנה לה מתנה כמו שסבא אמר 'לשון רכה תשבר גרם'.

ותראו איזה פלא, כמה חזרה האהבה ביניהם. אותו אדם מתקשר אלי אחרי כמה חודשים שהוא חייב לדבר עם סבא דחוף כי אשתו הולכת למות ואין לה תאבון ויש לה דלקת ראות חריפה... אמרתי לו שיבא בעצמו לסבא וידבר איתו, עדיף מאשר בטלפון. כמובן הגיע מיד לסבא והתחיל לבכות וסיפר לסבא שהיא בבית חולים.

סבא אמר לו בנחרצות: "היא לא תמות! נעשה פדיון ונתפלל עליה..."

אחרי יומיים השתפר מצבה לטובה בצורה דרסטית וכבר החליטו לשחרר אותה מאשפוז... הלה בא ואמר 'היא עדיין חלשה, לא אוכלת, אין לה תאבון', וסבא אמר לו "תאכל זעתר ויהיה לה תאבון לאכול, יהיה בסדר". כך היה אכלה זעתר וחזר לה התאבון וחזרה לחיים ברוך השם.

ואני, יותר משהתפעלתי מהמופת של רבי שלום שידע לומר "היא לא תמות", התפעלתי מהאהבה שניטעה ביניהם בזכותו.

רבי שלום בסדר לימודו היה נזהר מאוד על רציפות [סוד הקדושה], בפרט בשיעורים היה חשוב לו שכולם יהיו מחוברים ועסוקים בלימוד.

אירע פעם כאשר למד במקומו בביהמ"ד, אחד הלומדים שישב בסמיכות לו, ענה לטלפון הנייד שצלצל בכיסו. רבנו בראותו זאת נחרד.

אחד הלומדים עקב לראות איך ומה יגיב רבי שלום. הוא שם לב שרבי שלום שותק וממשיך בלימודו כמה רגעים כדי שכולם יחזרו לעסק תלמודם. ואז, כשלא הרגישו הסובבים פנה אליו והעיר לו בכבוד: לא טוב ככה להפסיק בלימוד בדיבורים, ואפילו דבר נחוץ גורם ביטול תורה לאחרים ולחברותא.

אחד מיושבי בית המדרש נהר שלום, שיש לו חיבה לפיוטים וחכמת הנגינה המזרחית, קיבל פעם אל הנגן שלו קובץ שירים בשפה הערבית ושמע אותם באוזניות בדרכו לשיבה [להנות מהם ובכדי להתלמד באותה החכמה].

כשנכנס לשיבה השאיר את האוזניות באזנו אך הנמיך את ה'זוליום' בכדי שלא ישמעו הסמוכים לו, ולכל היותר יהיו סבורים שהוא שומע פיוטים ובקשות כהרגלו.

באותו יום רבי שלום עבר בסמוך אליו, והסתכל בו ואמר 'לא מתאים'..

הלה התפעל ושיתף "איך ר' שלום ידע בדיוק היום ששמעת י מה שלא מתאים לשמוע בישיבה..."

מיקום הישיבה באזור נחלאות [המאכלס דירות 'אומנים' ודירות שותפים] מזמין אליה מידי פעם טיפוסים מוזרים. שבת אחת נכנס יהודי שמתהדר בחסידות מסויימת, וביקש להפגין את 'דיעותיו' בקבלה.

אחד הלומדים הגיב על דבריו שברש"ש כתוב לא ככה. והלה ענה בזלזול, ולא נחה דעתו עד שהוסיף לגבב דברים גם כנגד האריז"ל.

רבי מאיר, בנו של מורינו רבי שלום נחרד וגער מיד באיש. כנראה לזה ציפה אותו האיש והוסיף להתלהט בויוח מטופש וחסר כל טעם.

רבי שלום בחכמתו כלל לא הביט אל האיש, אלא גער כביכול בבנו, "לא להגיב לשוטה שביזה..."

כך יצא ידי חובת מחאה על ביזוי קדושי עליון, וכך השתיק את

הויכוח שלא ימשך עוד, ובאין עצים תכבה האש, כי למריבה צריכים שתיים.

דיבורו הקצר של רבי שלום פעל מיידית. דממה השתררה, ובית המדרש חזר למסלולו. האיש לא הגיע יותר להפריע.

מעשה היה לפני שנים רבות באחד מבניו של הרב רבי שלום, ששיפץ את דירתו. למרבה הצער התברר לו ש'נפל' עם קבלן נוכל, שהונה ורימה אותו.

בעודו בצער נקלע לבית אביו רבי שלום, וסיפר לאחיו: אל תשאל איזה תלאות אני עובר, ושיתף אותו במה שעולל לו הקבלן, כשהוא מזכיר את שמו.

לפתע הרגיש בשיחתם רבי שלום, נדרך וגער בצעקה של ממש: **"אתה רוצה חיים טובים? אל תדבר לשון הרע!"**

הבן העיד, זו היתה הפעם הראשונה בחייו שהוא שמע את האבא צועק בבית! מרוב פחד ואימה הוא פשוט נשא את רגליו וברח מהבית...

מובן מאליו שמאז היה פחד לדבר ליזו לשון הרע או אבק לשון הרע.

סח נכדו חביבו רבי שר שלום שמואלי, ראש כולל "שבי ישראל": פעם כשהייתי בבית

הסבא קדישא, הוא ביקש ממני אם אוכל להכין עבורו כוס תה.

בדרכי למטבח נכנסתי לחדר השני בו שהתה הרבנית, והצעת
לה אם תרצה גם היא כוס תה, והיא השיבה בחיוב.

הכנתי והגשתי להם את התה, והתיישבתי ללמוד עם הסבא,
תוך כדי שהסבא לוגם ושותה את התה. אלא שכעבור דקות
אחדות, נזעקה לפתע

הרבנית ואמרה כי
התה מלוח!

לא הכרתי את הקופסה
הנכונה ובטעות שמת
מלח במקום סוכר...
התנצלתי ורצתי מהר
להכין כוס תה חדש,
תוך שאני מתפלא
על גדלות הנפש של

הסבא, ששתה מול עיני ולא העיר ולו מילה אחת...

הרבה טועים ש'מדות טובות' מסתכמים ביכולת לחייך לכולם
ובכלל זה גם להתעלם ממה שלא הוגן. והאמת שזו אכזריות,
היפך המדות הטובות, כי לפעמים השתיקה פירושה הסכמה,
ובכך שלא מוחים על העוולה, עוד ועוד ניזוקים. לכן דווקא
הרחמנות היא היכולת לעמוד בפרץ בישרות.

היה פעם מקרה מצער של אדם שנהג שלא כשורה, ופחדו

למחות בו מלבד חכם אחד שקיים 'לא תגורו מפני איש'.

באותם ימים פגש רבי שלום את החכם ההוא בחתונה וניגש אליו כשלידו הרבה שומעים ואמר לו בלי מורא: תדע לך זה סיטרא אחרא!!! אנחנו קרובים ויודעים ממעלליו הרעים! אנחנו פועלים בשמיים! נלחמים חזק בסיטרא הזו למענכם!!

מי שהכיר וידע, רבי שלום בענוותנותו, מעולם לא היה מתבטא כך על עצמו, אך כאן ראה עניין לחזק את החכם המוחה ליד המון העם התמימים⁸, ולקיים בזה ולא תגורו מפני איש ולבער הרע מישראל גם אם יהיה לכך מחיר אישי.

מספר ה"ה אבנר כהן: זכיתי להכיר את הישיבה הקדושה נהר שלום מאז היותי ילד בן עשר. מידי יום הייתי מגיע עד שעברתי לגור במעלה אדומים, ותמיד היה לי קשר חם ואוהב מאוד עם רבי שלום. למרות

שהייתי שובב, מעולם לא כעס, רק תמיד 'מבט וחיוך'. האמת, שאהבתי אותו אהבת נפש. היו לי כמה מעשים פרטיים איתו, שלא אוכל לפרסם, אבל דבר אחד אכתוב שילמדו ממנו את

8. אחד התלמידים שיער ונימק למה דווקא כאן רבי שלום יצא מגדרו, כי לפי הידוע עדים רבים הולכו שולל ע"י אותו אדם כאילו יש בו כוחות רוחניים והוא מתקשר עם נשמות הצדיקים, והגדיל לעשות באמרו להם שהוא אחד מל"ו צדיקים 'הנסתרים', עפרא לפומיה. ובגלל התמימות והפחד נותר מצב שגם אחר דברי הרבנים לא האמינו התמימים ההם, לכן הוכרח רבי שלום לדבר בשפה זו, שפת המקובלים האמיתיים, שיידעו להבחין בין תכלת לקלא אילן, וה' הידוע.

הענוה והצניעות והכרת הטוב וכך היה המעשה:

בזמנו הייתה תקופה שלא היה 'כהן' במנין הנץ בשבת בנהר שלום. [מו"ר רבי דוד הכהן ע"ה היה גר ב'בקעה' ובשבת בבוקר לא היה בא].

רבי שלום יצר איתי קשר וביקש אם אוכל לבוא ולהתפלל עמהם בשבת בבוקר. למרות הקושי והמרחק כך עשיתי. רבי שלום כיבד זאת מאוד, ובקביעות, אחר התפילה והלימוד, היה מלווה אותי חזרה עד 'גן סאקר'.

פעם פעמיים ויותר והרגשתי לא נעים שאני מטריח את רבי שלום ללכת איתי כל כך הרבה והוא איננו צעיר.

כשהגענו ליד ביתו והוא ממשיך איתי הלאה, הערתי "כבוד הרב, עברנו את הבית"... אבל הוא משיב בחיוך: "מגיע לך ליווי, מאחר ובאת להתפלל ולברך אותנו".

כידוע רבי שלום היה עוסק לפרנסתו במסחר האתרוגים, ככזה היטיב להכיר בטיב היהלומים

האתרוגים הנדירים שנקלעו ליזו, והבין כמה הם שווים להמכר בשוק.

בכל זאת, אם מצא אז אתרוג תימני מהודר ועם פיטם, היה שומר אותו לחד מן חבריא שהיה קרוב אליו, [בזמנו זה היה נדיר וקשה מאוד להשגה, רק בודדים היו כאלה].

יכול היה לקבל על אתרוג נדיר כזה הון רב, אבל במדותיו הטובות העדיף לשמור אותו למקורב ההוא, לשמח אותו.

והאמת שכך הייתה דרכו להכיר טובה וכטכסיס ת"ח שהוא מקרב את קרוביו ונאמן לאוהביו, לכן תמיד היה מסייע ושומר לקרובים ולעוזרים אותו, בכל מה שיכל.

מספר ה"ה יונתן לוי [בנו של הרב ידידיה לוי הי"ו מיחידי ותיקי ישיבת נהר שלום]: זכיתי להכיר את הצדיק הקדוש רבי שלום, מאז היותי ילד קטן, הייתי בא עם אבי לבית הכנסת ומסתכל על רבי שלום איך היה ענוותן ושפל, סבלן ומאיר פנים לכל אחד ואחד, ותמיד מחייך, תמיד מברך, תמיד בעין טובה.

חשוב לי לציין שלמרות שתיקתו כן היה יודע לקרב ולתת הרגשה טובה. תמיד ראיתי עליו שהוא שמח לראות אותי מגיע לישיבה, ותמיד אמר לי "תבוא יותר"... הרגשתי חמימות נפלאה שיש מי ששמח בי ומחכה לי בישיבה.

סיפר אחד שבזמנו לא שפר גורלו והיה דחוק מאוד בפרנסתו:

פעם עמדתי ליד רבי שלום אחרי התפילה [כמו רבים שבאו להתברך מפיו].

תיכף כשראה אותי הוא הרגיש שאני זקוק לעזרה אבל מתבייש לבקש. הקדים ונתן לי סכום ששימח אותי, מבלי שאומר מילה, כדי שלא אתבייש.

סיפר חתנו המקובל הגאון ר' יוסף אמזלג: שמתי לב שגם במילותיו המדודות כשהיה מברך, היה מתאמץ לתת הרגשה טובה, ואם אותו אדם היה שומר תורה ומצוות וביקש איזה דבר

שיצליח כרצונו, היה מברך אותו ואומר 'רצון יראיו יעשה'...
כאומר: הלא אתה ירא השם, ואם כך השם יעשה כאשר אתה
רוצה...

מרן רבינו עובדיה יוסף בסוד שיח עם רבינו

סיפר אחד מידידי הישיבה ה"ה
מיכאל זמיר: הלכתי בזמנו אל
מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל
וביקשתי ממנו עזרה באיזה ענין
פרטי, כשאני אומר "אולי בענין
הזה המקובלים יוכלו לעזור"...
הרב עובדיה הסתכל עלי ואמר:
"בדור שלנו יש רק בן אדם אחד

שאני סומך עליו בענייני קבלה". כך אמר!

בצדקותו ולהקל עליי את ההתמצאות תיכף הוציא דף ועט
ורשם לי: 'שיבת נהר שלום הרב שמואלי.

אני אמריקאי ותיכף תיארתי לעצמי שאני הולך עכשיו לאיזו
מערה, איזה מקום נסתר, לראות מישהו זקן.

באתי לנהר שלום ועברתי על החדר של רבי שלום, וכשראיתי
אותו חשבתי לעצמי, "זה הוא", הוא הצדיק שאליו אני צריך
ללכת...

ביקשתי רשות ונכנסתי לחדר, הצגתי את עצמי והוא אומר לי:
"תלך לראש הישיבה"...

לא הבנתי מה קורה, זה לא הוא?! ורבי שלום חוזר אומר לי "לך
לבן שלי, לראש הישיבה"...

הלכתי לרב בניהו, קיבל אותי באהבה כמו חבר שלי, לא ככה

דמיינתי. לא הבנתי מה קורה, מי פה הראש ישיבה...

לקח לי זמן להבין, שזה בדיוק הקסם. ראש ישיבה זקן ועניו ששולח אותי אל הבן שלו, הוא האיש. עם הענווה הזו, לא פלא שזכה להיות זה היחיד שהרב עובדיה סמך עליו בדורו.

מספר אחד הנכדים: ילד הייתי בן שמונה או תשע. הגעתי עם אבא להתפלל ביום כיפור בנהר שלום לראשונה בחיי.

כשיצאנו מהתפילה בדרך חזור ליווינו את סבא אל ביתו. כל המבוגרים דיברו ביניהם ביראת כבוד ועם סבא. אני אחריהם במרחק שני מטר ומסקרנות הסתכלתי לכמה שניות לכיון הקירות ברחוב, היו שם מודעות פרסומת שלא נדף מהם ריח קדושה בלשון המעטה...

אף אחד לא הרגיש! סבא לרגע סובב את ראשו, היה זה בשניות שכבר המבט שלי היה על הדרך,

הביט בעיניי במבט מוכיח, ומיד סובב את ראשו והמשיך בדרך עם כולם.

עד היום אני מתפעל: איך הרגיש בי. כמה נחרד על הקדושה ואני רק ילד קטן. איך כבש את עצמו לא להסתובב אליי כשפניי היו אל הקיר, כי אז אולי יבחין עוד מישהו למה הוא מסתובב אליי והייתי מתבייש יותר... אלא חיכה עד לאחר מעשה ואז

"רעיניך יביטו למטה לארץ" (אגרת הרמב"ן)

במבט אחד הוכיח אותי. זהו קודש קדשים, שהמידות והיראה
אצלו לא באות אחת על חשבון השניה.

סיפר אחד מחכמי הישיבה הרב אילן הכהן טוויל: למעלה
מעשרים שנה שנים
אנחנו נמצאים
בישיבה. לא זכינו
לראות או לשמוע
את הרב דורש לרבים
או ליחיד. תמיד היה
שותק.

במסע לקברי הצדיקים עם ה"ה אביגדור נפתלי ז"ל

אך זוכר אני מקרה
מעניין שרבי שלום
זצ"ל נכנס למטבחון
בפינת בית המדרש. היה שם אביגדור נפתלי עליו השלום.
מתומכי הישיבה, כולם הכירו אותו.

רק אז שמעתי את הרב מדבר.

ככה אמר הרב לאביגדור: אתה יודע כתוב בגמרא כל המלוה
את העני בשעת דחקו או אם יבקש ישועה או דבר שהוא צריך
ה' יענה אותו.

כולם רגילים להבין בביאור הגמרא, מה הכוונה "בשעת דחקו"?
של העני! דהיינו, העני הוא בדוחק, ואתה נחת לו עזרה, אזי
מידה כנגד מידה, עזרת יעזרו לך.

אבל אמר רבי שלום - דע שהכוונה העיקרית כאן "בשעת דחקו"
של עשיר! דהיינו, העשיר מושקע בעסקאות, בנכסים, אין לו

מזומן ביד להוציא. ובכל זאת, שומע על העני בצער, ודווקא אז העשיר מתאמץ למרות דחקו. אז - "יקרא וה' יענה לו", יש כח לעשיר לקרוא אל ה' ולבקש, מה שיבקש ה' יענה לו"...

הוסיף רבי שלום ואמר לו: זה ההזדמנות של האדם. להיות חכם ולתפוס, מה שיבקש - יקבל...

התפעלנו אז מהרגישות המיוחדת של רבי שלום, איך ידע להבין לליבו של העשיר ולטעת בו בטחון שלא רק שלא יפסיד מצדקה בשעת דחקו, אלא אדרבה, ייצא מזה מרווח.

בקניית בשוק מחנה יהודה כאחד האדם

על ענוותנותו של רבי שלום יש הרבה להאריך, לעולם לא הרים ראשו כנגד מי שמשוחח עימו אפילו אם המשוחח עימו היה קטן.

הדבר המפורסם לכל היה כשראו אותו פעמים רבות הולך בשוק לבדו, וקונה ירקות ומאכלים לביתו כאחד מפשוטי העולם, לפעמים היו שואלים את הנכדים 'איך אתם מניחים לו לקנות לבד?' והם היו מתנצלים 'לא שייך, סבא לא רוצה'...

בין בבית ובין בשוק ובין בישיבה, מעולם לא הסכים שיכבדו אותו בגינוני כבוד הראויים לו.

במשך כל השנים הייתה לו לרבי שלום האפשרות לבחור

לעצמו את העליות לתורה הנחשקות והמסוגלות ביותר, אך בענוותנותו ברח מהכבוד והעדיף שימכרו אותן לכל החפץ לזכות בהן.

לפעמים היה עולה לתורה, לעליית 'שישי', שהיא כנגד היסוד, או בשבתות שהיה לו יארציט באותו השבוע ואז היה עולה 'שביעי' שיהיה לו גם הקדיש לעילוי הנשמה. [היו שנים שקנה ועלה לעליית 'שירת היס' אותה החשיב ויקר הרבה].

המתפללים בני הישיבה הקדושה וחכמיה או אורחים בישיבה כאשר ראו את רבי שלום מוזמן לעלייה לתורה, בתחילה, היו עומדים על גליהם ושרים לכבודו, 'יחיד אל דגול מרובה', כמקובל לשיר לגדולי

ישראל, אך הוא התנגד לזאת והודיע שאינו עולה לתורה עד שיפסיקו מהשירה, ועמד על שלו בכל תוקף.

אחד טען כנגדו 'הרב הם רוצים לשיר לשמוח לכבוד תורה ושבת, למה לא', הרצין רבי שלום וענה: שיסירו 'רפא צירי'... וכך עשו.

בשנת תשנ"א לאחר שכיבדו אותו בסנדקאות, היה מי שאמר לו בהתפעלות 'כבודו סנדק היום'...

בענוותנותו אמר: 'כן אני "סנדוק"...' שאלו אותו 'מה זה סנדוק' ואמר "ארגז"...

על ענוותנותו סיפר אחד מחכמי הישיבה: בהיותנו לומדים בספרי הקבלה עם הרב בניהו שליט"א לא מעט פעמים הייתי בא אל רבי שלום עם שאלות הבנה בספר זה או אחר. כל פעם היה דוחה אותי בתשובה "תשאל את הרבנים"...

אמנם לאחר יום או יומיים או יותר, [אם ידע שעדיין לא נענית] היה חוזר אלי עם ספר ולאחר שפתח אותו היה אומר לי תקרא מה כתוב פה וזו היתה התשובה על שאלותי.

היו פעמים שהיה בא אלי עם ספר מסוים ואומר לי תקרא מה כתוב פה והיה מתכוין לרמוז לי לאיזה עניינים.

והאמת שלא תמיד הייתי מצליח להבין למה הוא התכוין, כי תמיד היה עמוק מאוד, רק לא היה מדבר.

כל דבר שהיה עלול להגיע לפרסום, היה רבינו מתרחק ממנו כמטחוי קשת. פעם, בזמן מלחמת המפרץ, הוציאה הישיבה ממון רב בכדי לארגן מטוס להקיף עמו את כל ארץ ישראל, ולעשות את סדר התיקון כפי שערך רבי יהודה פתייה במטוס הבריטי בזמן מלחמת העולם השנייה. אך רבינו העדיף שלא לנסוע במטוס, אלא ללכת להשתטח על קברות הצדיקים אשר היה קשור עימם. יש שהסבירו כי טעמו ונימוקו היה, משום שנודע לו כי ביקשו מעוד מגדולי ישראל להצטרף לטיסה זו, ואחד מן המשמשים בקודש הביא עימו גם כתב של חדשות בכדי שיתעד את הכל, ורבינו לא חפץ בכך, כי הרגיש שיש בזה צד שאינו לשם שמים.

רבינו לא הסכים בשום פנים ואופן שיספרו מקדושתו ונפלאותיו, ולא רצה להנות מכבוד או פרסום בעולם הזה. הוא התנגד בתוקף שיפרסמו את שמו בכל מודעה שהיא, בידעו כמה הפסד יש מכך לעולם הבא. כל ימי חייו עמל ויגע יגיעה גדולה בתורה ועבודת ה', ולא לחינם זכה למעלות ודרגות רמות ונשגבות.

סח הדיין הגאון רבי דן גבאי: בבחרותי הייתי ישן בישיבה, וראיתי כי לאחר שכל הציבור פונה לביתו, רבי שלום נשאר ללמוד.

פעמים רבות ראיתי שהיה בעצמו מנקה ושוטף את בית המדרש [או מקומות אחרים בישיבה] בעצמו. גם כשביקשו לעשות זאת במקומו, לא ויתר ואמר "זו הזכות שלי, לנקות את בית ה"...
ראינו כיצד ביזה מכבוד עצמו למען כבוד שמים וכדי שלא יהיה חילול ה' אם בית השם והמבואות אינם בנקיות, וראה בכך זכות לעשות הכל בעצמו, ע"כ.

הרבה יש ללמוד ממדותיו הטובות של רבי שלום, ללכת בהם ולהתרומם מחשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם.
לו רק נתבונן כיצד הוא זכה לאריכות ימים טובים ואיך הוא שזכה לראות עולמו בחייו ואיך היו תפילותיו נענות וזכה להמשיך מפעל רבו ולהרחיבו ולרומם קרן התורה והתפילות בכוונות בישיבה ובעולם, נמצא שהמפתח הגדול להצלחתו היה דווקא בגלל מדותיו הטובות, והן שעמדו לו, וכזה ראה וקדש.

גְּדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן זִתְרַ מִבְּחַיֵּיהֶן (חולין ז')

פ"ב
 מו"ר אבינו אחינו וסבנו היקר,
 ענותן ושפל ברך, עמוד התפילה
 המקובל מורנו הרב
שלום אהרון
שמואלי זצוק"ל
 בן שמואל ורחל ע"ה
 זכה וגידל דורות
 ישרים מבורכים.
 עמד בראשות ישיבת
 המקובלים "נהר שלום"
 ארבעים שנה והמשיך
 בהעמדת דורות של מקובלים
 ומכוונים בסידור הרש"ש
 כפי שקיבל ממורו ורבו זיע"א
 נלב"ע ביום שבת קודש
 כ"ג סיוון התשפ"ד
ת.נ.צ.ב.ה

מושיבים ישיבה על קברו

כולל ללימוד הנגלה והנסתר

"אוהב שלום"

לכבודו ולעילוי נשמתו של רבינו הסבא קדישא

כמוהר"ד שלום אהרן שמואלי זצוק"ל

לוקחים חלק בלימוד התורה
וקונים זכויות בעוה"ז ובעוה"ב
והוא ימליץ טוב בעדכם
להתברך בכל מילי דמיטב אכי"ד

ידיד

12 X 250

למלגות ועידוד

מחזיק

632

(כמנין שמו של מו"ד)

שוהתף

12 X 2000

אחזקת אברך

תומך

12 X 750

למלגות ומבחנים

לתדומות ולמסירת שמות לפדיון נפש בכוזנות הרש"ש

חייגו עכשיו: 02-624-9000

מ"ב
מו"ד אבינו אחינו וסבנו היקר,
ענוותן ושפל ברך, עמוד התפילה
המקובל מורנו הרב
שלום אהרון
שמואלי זצוק"ל
בן שמואל ורחל ע"ה
זכה וגידל דורות
ישרים מבורכים.
עמד בראשות ישיבת
המקובלים "נהר שלום"
ארבעים שנה והמשיך
בהעמדת דורות של מקובלים
ומכוונים בסידור הרש"ש
כפי שקיבל ממורו ורבו זיע"א

גלב"ע ביום שבת קודש
כ"ג סיוון התשפ"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

קבלות טובות

מתוך דרכיו מעשיו והנהגותיו

אשרי הזוכה לקבל קבלה או שנים לפחות למשך חודש ימים:

- א. לטבול כל בוקר.
- ב. להתפלל כל בוקר עם הנץ החמה.
- ג. לשתוק כמה שיותר "סייג לחכמה שתיקה" (לפחות נקבל לשתוק שעה ביום, או יום בשבוע).
- ד. ללמוד זוהר או למי שמתאים ילמד קבלה (ומי שאינו יכול יתמוך ויחזיק את לומדי הקבלה).
- ה. ללמוד בספרי מוסר כסדר, שבט מוסר, פלא יועץ, מנורת המאור ועוד.
- ו. לקרוא קריאת שמע שעל המיטה מתוך הכתב ובכוונה.
- ז. ללכת ברחוב כשהעיניים מסתכלות למטה בתוך ד' אמות (לפחות 10 דקות, או דרך מסוימת קבועה).
- ח. להתאפק ולא להגיב כשרואים מי שעושה נגד דעתנו או רצוננו.
- ט. ללמוד כל שבוע את ההלכות בבן איש חי השייכים לאותה פרשה.
- י. בסעודת שבת לקרוא את המוסר שמובא בחק לישראל "יוסף לחק" בכל השבוע (וכל ילד יקרא קטע).
- יא. לפני תפילת הנץ בשבת ללמוד כשיעור שעה אחת.
- יב. אחרי תפילת מוסף של שבת להשאיר ללמוד בבית הכנסת עד כמה שאפשר.
- יג. לקנות דגים ומאכלים בכל יום חמישי ולחלקם ללומדי תורה.
- יד. לעשות תיקון חצות בכל לילה ולבכות על צער השכינה.
- טז. בכל יום ליעיד זמן להתפלל על עם ישראל לרפואה, זיווגים וכו' ולהתחנן לה' מקרב לב על הכלל ועל הפרט.
- טז. לייחד ייחודים למי שבר הכי ויודע, ומי שלא, לפחות יקבל עליו מעין זה כגון לכיין בקטע מסויים בתפילה שילוב הוי"ה אדנ"ת.

כל מי שמקבל עליו לפחות קבלה אחת למשך חודש ימים, יכול לשלוח את שמו לאימייל hm6222560@gmail.com או לנייד 052-7642738 (מהשעה 9 בבוקר עד 14:30) ובל"ג נזכיר אותו לברכה בציון מו"ר זצוק"ל בבית החיים סנהדריה ירושלים

הגדת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו
בשלום ובמישור הלך אתי
ורבים השיב משון:

(עלצמב 7)

